

ΟΙ 24 ΗΧΟΙ ΤΟΥ Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

Αγγίλος ἀγαυότερος καὶ ὄλων τρωτοστάτης,
 Ἐβλῆσθ' ἐπὶ τὴν πολιτικὴν σὲν μέγας διπλωμάτης.
 Ἐπέτε δὲ καὶ ἀνέβηκε, καὶ τῶρα πάλι-όπισω,
 Ἐγλυπτερε καὶ ἔπεσε ἐν ζεφερᾷ ἀβύσσῳ.
 Κι' ἐγὼ στὸ χαλκὸς τοῦ κορυμνοῦ κρίμου καὶ
 [τὸν θαυμάζω,
 Ἐβίσταμα, καὶ ἴσταμαι καὶ πρὸς αὐτὸν κορυμνάζω:
 Χαίρε δι' οὗ τὸ καύχημα τῆς Κέρκυρας ἐγάθη,
 Χαίρε ἐξ οὗ προέκυψαν πολλὰ σπουδαία λάθη.
 Χαίρε ὅπου παρήγορον βάλσαμον σ' ἔδωκες σταζέεις,
 Χαίρε τοῦ Μονοπώλιον στὰ γέγραπτα σου βαστάεις.
 Χαίρε ποῦ δὲν ξεχάσαμε πᾶν ἰδικόν σου λάθος,
 Χαίρε ποῦ δυσθεωρητὸν ἐμέτρησες τὸ βάλθος.
 Χαίρε τῆς νῆσου τῶν Κορσῶν σκληρότατε δικαιοκράτορ.
 Χαίρε νυμφίε ἐξοχε, σὺ τὸν Τζωρτζή παντοκράτορ.
Βλέπουσα ἡ καλλιόπιδος τῶν Κερκυραίων νῆσος.
 Ὅτι θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ προδρεῖταις ἴσως,
 Ἀντίως εἶπεν αὐτοῖς ἐν ὕψις ὁ κλεκτόμευ,
 καὶ αὐτὸς ὁ πρόεδρος μου.»
 Ὅκτι λάτριν ἐψήφισεν ἡ ἀγαθὴ μας νῆσος
 Κι' ἔγινε τ' Ἀλληλοῦτα π' ἐτρόμαξε τὸ πλῆθος.
Γνωρίζων ἀκρίβιστα τὴν θέσιν τῆς πατρίδος,
 Ἐκαθῆτο ἀμέριμος ἐπ' ὑψηλῆς σαλίδος.
 Πρωθυπουργοῦ ἀξίωμα περιεβλήθη ἄκων,
 Καὶ ἔσκαψε μονίχος τευ τὸν ἰδίον τοῦ λακκῶν.
 Κι' ἀπ' ὅσους ψῆφρον ἔλαβε, καὶ ἔκ τῶν Ἑλλήνων ἔσται
 Ἐνέμισαν αὐτὸν θεῖον τ' ἀκόλουθα βεῶσιν:
 Χαίρε ποῦ Εὐαγγέλιον συνέταξες ἐσχάτως
 Χαίρε ποῦ σὲ ἐκέντησεν τῶν Ἰπουργῶν ὁ βάτος.
 Χαίρε ποῦ μὰς ἐπώλησες χάριν κερδοσκοπίας
 Χαίρε ἐξ οὗ ἐλαβομεν παραδειγμα καὶ λείας.
 Χαίρε ποῦ μετ' ἔλλημμα ἐξ ἐκατομμυρίων
 Κατ' ὀρθότητος ν' ἀπαλλαγῆς διὰ μίσων πωτηρίων
 Χαίρε ἐξ οὗ λαὸς πολὺς βεῶν καὶ καταρτάται
 Ὅταν τὴν ἀρχηγίαν σου ἐνόησε θυράται,
 Χαίρε Τρικόπη διαδοχε καὶ μιμητὰ συγχρόνων
 Χαίρε καὶ χαριτίσματα διὰ πάντων τῶν αἰώνων
Δύναμις εἰκὸς λάμποντες ἐπ' ἀπᾶσαν τὴν γῆν
 Βάλε τὰ ματοῦλάκια σου σ' αὐτὴν τὴν ἐλλογιήν
 Ἐβῆκε σ' αὐτὸν καὶ καθίσει νὰ ἰδῆς τὴν ἐκλογὴν σου
 Νὰ συμπεράνης ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐλπίθ' ἰδύναμίν σου
 Νὰ ἰδῆς τί φοβὸν προβλεῖ ἀγριεμένος λέων
 Καὶ Ἀλληλοῦτα νὰ πῆς καὶ Ἀμὴν καὶ φθάσει πλέον.
Εχὼν συχναίως τὴν Ἀρχὴν, ὡς τὴν βροχὴν βυάκων
 Γιὰ χροῖα ὁ τοῦ δεξιοῦ ἡ νῆσος τῶν Φαλάκων
 Δεμαρξιακῶς ἀνέβηκε καὶ πίπτ' ὑπουργικῶς
 Καὶ πρὸς αὐτὸν πολὺς λαὸς βεῶν σαρκαστικῶς.
 Χαίρε κλεινὴ Πρωθυπουργίε, ἄρχον πολλῆς μεσίδος
 Χαίρε ἐξ οὗ προέκυψεν ἡ θέσις τῆς πατρίδος
 Χαίρε ποῦ συνεχώμευες τὴν ἄκραν ἀρχηγίαν
 Μὲ τράπεζαν ἀγροτικὴν καὶ ἀμπέλων εὐφροίαν
 Χαίρε ποῦ τὸν Σιατόπουλο συνέταίρο τὸν εἶχες
 Καὶ τὸν πτωχὸν τὸν Κορινᾶ γιὰ κλέφτη μας τόνειπες.
 Χαίρε χρημάτων ἑρασιᾶ, τοῦ Μαμμωνᾶ διάκον,
 Χαίρε ἐξ οὗ προέκυψεν τὸ πῆδρημα στὸν λαόν.
Ζἄλλην κατέχων ἐν τῷ ἴψῳ καὶ φλόγα ἐν τῷ στήθει,
 Ἐνέσπειρε τὸν πανικὸν στ' ἀγριεμένα πλῆθη.
 Μαθὼν δὲ τὰ συμβαίνοντα ἐκ Πνεύματος Ἀγίου,
 ἔκαμε τ' Ἀλληλοῦτα ἐντός τοῦ Ἰπουργίου.
Ηκούσαν εἰ ποιμένες καὶ τὸ μέγα Ἰαφικὸν σου,
 Κι' ἀδιάκοπα ἤ φλογέρες τους ἐλάλουν τὸ κακό σου,
 Καὶ θεωρήσαντες ἐν σοὶ αὐτὸν τὸν ἄθροιστόν σου,
 Ἐβῆσαν καὶ σ' ἔκαμαν, ἐπὶ πρωθυπουργὸν τοῦς.

Κι' ἰδόντες τί συνέβησαν καὶ πόσα θὰ συμβῶσι,
 Λαλοῦντο κατὰ φλογέρας τους καὶ πρὸς ἐσὲ βεῶσι:
 Χαίρε ποῦ μὰς κατέστρεφες τιμὴν καὶ ἡσυχίαν,
 Χαίρε ποῦ μὰς ἐβύβισες τὴν ἐσχάτην πενίαν.
 Χαίρε ποῦ εὐρες ἔβασα ἰσένα νὰ ψηφίσουν,
 Χαίρε ἐξ οὗ ἐπὶ κείναι τῆς πείνας νὰ ψηφίσουν,
 Χαίρε ἐξ οὗ στερήθηκε ἡ νῆσος μας τῶν πάντων,
 Χαίρε νυμφίε πάνσοφε καὶ φίλε τῶν ταλάντων.
Θρύβος ἔγινε ποῦ ὕς μετὰ στὰ ὑπουργεῖα
 Διεβόθη πῶς ὁ Θόδωρος κρατεῖ τὴν ἀρχηγίαν
 Παπάδος τρέχουσε εὐθὺς, μετ' ἔτρομο καὶ μὲ γνώσι,
 Καὶ φοβερὸ Ἀλληλοῦτα πρὸς τὸν Θεὸν βεῶσι.
Πῶς καὶ ἀνεπλήρωσαν εἰ παῖδες τῆς Κερκύρας,
 Πῶς παρεσύρθησαν ὑπὸ τῆς γενικῆς πλημμύρας.
 Ἀλέσως ἐσταμάτησαν, μεταβολὴν ποιεῖσι,
 Φρόνημα μεταβάλλουσι, τὸν λόγον τους τηροῦσι.
 Κι' ἔσαν δὲθῆ περιστασις ἐσὲ νὰ ἐνοουηθῶσι,
 Δυσσώτες καὶ ἀφισχόντες τ' ἀκόλουθα βεῶσι.
 Χαίρε ἐξ οὗ προέκυψεν ἡ αὐτίτις τῶν φέρων
 Χαίρε ἐξ οὗ ἐπὶ ἤσθησαν αἱ γείρες μας βοδύρων,
 Χαίρε ποῦ τὸ ἐμπόριον ἐχόρη ἐκ θεμελίων,
 Διὰ φέρων τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἄλλων πολλῶν ὁμοίων.
 Χαίρε ἐξ οὗ ἠνείχθησαν εὐημερίας τάφει,
 Κι' ἡ δυστυχὴς ἡ νῆσος μας ὀλόκληρος ἐτάφη
 Χαίρε ἡμερῶν παρελθουσῶν ἀχώριστὴ μας φίλι,
 Χαίρε νυμφίε τῶν Γραικῶν, λαθρεμπορίου στυλῆ.
Κήρυκες διεσπάρησαν ἐπὶ τὴν γῶραν παραχρῆμα.
 Ἐχόντες μίνον ὀδῆγόν συμφορῶν καὶ τὸ χρέμα.
 Διεκλήρυσαν ἀπανταχὺ γιὰ σὲ π. ἀλλὰ καλῆς,
 Σκοπίμας δὲ ἀπέκοψαν τὰ ἄλλα... τὰ κακά.
 Κατέπεισαν κελὺ λαὸν μὲ τέχνην καὶ ἐγγλωτίαν,
 Κι' ἀψήρησαν ἀπὸ αὐτῶν πάσαν ἀμφισβήτην.
 Τὸ δὲ στρατηγῆμα αὐτὸ νησάντες πολλοὶ
 Βεῶσιν Ἀλληλοῦτα, μετ' ἰδύνατὶ φωνῆ.
Λάμψας ἐν τῇ πατρίδι μας ὡς λύχνος σωτηρίας,
 Ἀπέδειξεν αὐτὴν ἡμῖν πηγὴν τῆς πνευματικῆς.
 Ἡμεῖς δὲ ἐκπληροῦμενοι τὰ ἔργα τοῦ ὁπίου ἐν,
 Τῷ ὑπερμάχῳ ἀρχηγῷ τὰ ἐφεξῆς βεῶμεν:
 Χαίρε μεγάλη θάλασσα τὸν Φεραῶ ποτιέσται,
 Πρωτοπικὴν δὲ κράτησιν ἀτέλως καταρρήσται.
 Χαίρε ἐξ οὗ ὁ πλοῦτος τὸ χρῆμά του φυλλάττει,
 Ὁ δὲ πολλὸς πτωχὸς λαὸς στενάζει καὶ σπαράττει.
 Καὶ τοῦτο διότι ἐξέλιπε πίστις καὶ ἐμπιστοσύνη
 Κακὴ δὲ ἀπονέμεται ὁ βλοῦς δικαιοσύνη.
 Χαίρε σφοδρὰ πολέμιε τοῦ πλῆθους τῶν Ἑβραίων,
 Χαίρε νυμφίε ἀνομφε, ἐχθρὸ τῶν Κερκυραίων.
Μέλλουσαν στέλου αὐξήσιν καὶ ἰδρῶσιν τραπεζῆς,
 Τὸν δυστυχὴ μας τὸν λαὸν μ' αὐτὰ τὸν περιπαίζεις.
 Κατέχεις ἤδη τὸ βεῶν τοῦ εἰσοττοῦ αἰῶνος,
 Κι' ἔχεις ἐξ ἀποδείξεως ψυχὴν ἀπατεῶνος.
 Τὴν δὲ κατάλληλον στιγμήν ἐλλέξαντες σωφρόνως,
 Βεῶμεν Ἀλληλοῦτα, πρὸς σὲ μεγαλοφῶως.
Νέον ἔδειξεν ὁ Τέκτων πρόγραμμα εἰκονομίας,
 Μὲ πολλὰς τροποποιήσεις καὶ πολλὰς καινοτομίας.
 Ἦθελε νὰ καταργήσῃ δύο ἀπ' τὰ Ἐφετεῖα,
 Τῆς Κερκύρας καὶ Λαρίσσης καὶ πολλὰ Πρωτοδικεῖα.
 Ἀλλὰ ταῦτα ὡσφραθέντες, ὡσπερ θαύματα ὄραμεν
 Κι' ὡς παθόντες καὶ ταφέτες, τὰ ἐπόμενα βεῶμεν.
 Χαίρε ἔκμαχον πάνσοπον ὁ ἔσωσεν ὁ χρόνος,
 Ἴ' ἀναλίμνη σου δέθη τῆς ἐξουσίας Θρόνος.
 Χαίρε ποῦ ἀντικύματα τοῦς Κερκυραίους κίνει,
 Ὅσῳκις ἀπὸ τὴν Κέρκυρα εἰς τὰς Ἀθήνας φθάνει.
 Χαίρε τοῦ δὲν θὰ δεξιοῦν ὡς δεξιοῦν πρῶτα,

Χαίρε νυμφίε ἀνομφε, ἐλπίδων μας προδότη,
 Ἴνον στοιχεῖον πάντοτε ὑπηρετῶν προθύμως.
 Τοῦς φίλους πατριώτας σου ἐλάτεις, σκοπίμας.
 Κι' ἐφ' ἀνελαμβάνεσο τὴν μέλλουσάν σου πτώσιν,
 Προτεπεῖστο πάντοτε ἐπὶ δὲν εἶχες γνώσιν.
 Ἐγκαίρως δ' ἐνοήσαντες τὴν τῶσιν σου σοφία,
 Σοῦ δίδουμ' Ἀλληλοῦτα μετ' ἀνοικτῆ καρδίᾳ.
Ολος ὁ κόσμος ἐμάθε τὴν πτώσιν σου καὶ ἐχάρη,
 Ἀπὸ Πατρῶς σ' Ἐρίκουσ' ἀπ' Ἀλεξῆ καὶ Σιδάρι.
 Φόρον πληρῶν σεβασμῶν μὲλανα ψῆφρον δίδει,
 Μ' αὐτὸν τὸν πανηγυρικὸν ἐντέλῳ σου σὲ στολίζει.
 Χαίρε καλὴ δημιουργὴ νέων νομοσχεδίων,
 Χαίρε κλεινὴ ὄργανωτὰ νέων δικαστηρίων.
 Χαίρε ποῦ φάτω γενεᾶς καλῶς ὑποστηρίζεις,
 Κι' ἐπιστημῶν καὶ χρησίων τὰ νῶτα τοῦς γυρίζεις.
 Χαίρε ποῦ ἀληθινότητον θὰ μείνῃ τ' ἔσομα σου.
 Στὴν ἱστορία τοῦ νησῶν μαζ' ἐμὲ τὰ καλὰ σου,
 Χαίρε θερμὴ ὑποστηρικτὰ κακῶν καὶ ἀλαξόων,
 Χαίρε νυμφίε πρόξενε, ἄρων, λυγμῶν, καὶ πόων.
Πᾶσα ἡ φύσις τῶν Κορσῶν ἐξείρηκε, κατεπλάγη,
 Διὰ τὸ μέγα αἶτρος τοῦ ποῦ ὁ Λιὸς Τζωρτζῆς ἄγει.
 Κι' ὄρατες τὸν Ἰπτότην μας νῦν προσεῖτο τοῖς παῖτι
 Τὸν ἄλλοτε ἀπρόσιτον ὕψος τῶν φλάττη.
 Μὲ νεύματα καὶ σήματα κ' ὑποδοχὴν καίετην,
 Τοῦ λέγουμ' Ἀλληλοῦτα, ἀλλάξαμε τὴν πίστιν.
Ρήτορας ἀνέκοσαμεν πολλὰκις πολυφλόγους,
 Ποῦ λόγους ἐβαστοῦμεν μετ' ἠράτος καὶ μετ' ἰσχυροῦς.
 Κι' ὡσεὶ ἰχθύες ἄρρωτοι, τοῦς βλάκας περιτῶμεν,
 Ὡς πῶν νὰ ἐβλῆ ἡ στιγμή νὰ σὲ ξεφορτωθῶμεν.
 Καὶ τῶρα π' ἐφ' ἔλατ' ἡ στιγμή σὲ γλυκοκαίρεισθαι,
 Καὶ μετ' ἄλλον σιχατῶν πρὸς σὲ πιστῶς βεῶμεν.
 Χαίρε ποῦ σὲ τῶν φέρων σου τῶν νέων καὶ βρεῶν
 Μὰ ἐκλείπει τὸς θύρας τῆς ἡ γῶρας τῶν Ρωμίων.
 Χαίρε ἐξ οὗ ὁ χωρικός βροσιὰ ἀνατενάξει.
 Ποῦ τὸ κροσὶ τοῦ ἀπολίτου σ' ὠλεθ' ἡ κυττάξει.
 Χαίρε λαὸν κατατροφῆ, μαγνητὰ ἀπαλείας,
 Χαίρε νυμφίε ἀειτῆρ προτέρας εὐτυχίας.
Σῶσαι τὴν κράτος βουλήθει δὲθεν ἐκ δυστυχίας,
 Ἦνεῶς τε βράχρα ἀρρήτου ἀπελιπίσας.
 Καὶ γνώσιν τῆς καταστάσεως ἐπὶ ἡμᾶς ἔχεις φέρη,
 Σοῦ δίδουμ' Ἀλληλοῦτα μετ' ἰδύνατὶ καὶ μετ' ἰσχυρί.
Τέλος καὶ φροῦριον ἰσχυρὸν μετ' ἰσχυρῶν καὶ λογία,
 Τὸ Πόρτ— Ἀρθούρ ἐπρόσμενος νὰ πᾶς μετ' ἰσχυροῦς.
 Καὶ θεωροῦν ὡς προσβλήν νὰ πῆσῃ μοναχῶ τοῦ,
 Ἐπὶ τὸ κροσὶ ὡς μέσον συντροφῶ τοῦ.
 Βλέποντες δὲ τὸ φροῦριον μετ' ἡ λαμπρότητά του,
 Καὶ σὲ τὸν Ἐβραῖωτατον μετ' ἡ κεφάλι κατου,
 Ἀπὸ ἐνός συγχαίρων Νοτζί τὸν στρατηλάτην,
 Καὶ πρὸς ἐσὲ κροναζόμενον τὸν μέγαν διπλωμάτην.
 Χαίρε ποῦ διοργάνωσας στρατὸν πολλῆς ἀξίας,
 Ἀντάξιον τοῦ Ἰωαννῆ καὶ τῆς Ἰαπωνίας.
 Χαίρε ἐξ οὗ ὁ δικαστῆς τὸ πρὶ μά σου κυττάζει,
 Καὶ παραλλήλως πρὸς αὐτὸ ἐνίστει δικαίει.
 Χαίρε ἐξ οὗ ἡ Κέρκυρα ἀγνὴ ἀπὸ αἰώνων,
 Κατήνητῆ νὰ λέγηται τὸ ἄντρον δολοφόνων
 Χαίρε στερεὸν ὑποθαλρον πάτης παρανομίας,
 Χαίρε νυμφίε ἀνάξει τσοσάτης ἐξουσίας.
Φύμνος εὐχαριστήσιος ἐπὶ τὴν νῆσον μας ἐψάλη,
 «Κι' αὐτὴν θὰ τὴν κερδίσουμεν τοῦ λέγουσε εἰ ἄλλοι
 Μὴ δὲν ἀνελογίσθησαν πῶς τῶρα ἐπίσω πάλι,
 Θὰ διεσάχθη πεισματωδῶς τῶν ἐκλογῶν ἡ πάλη.
 Ἐχουν ἀνοικτῆ κατὰ νεὸν πῶς θὰ ὑπερισχύσουν,
 Καὶ ὅσῳ τὴν ἀλληλέλληλον καὶ αὐτὴν θάτῃ κερδίσουν
 Ἀπὸ τὰ κέρη, μετ' ἰδύνατὶ φιλτάτοι συμπολίται,

Θὰ φάτε Ἀλληλοῦτα, π' ἀλλοίμενον θὰ πῆ-ε.
Χαίρε δὲ τὸν οἱ Κορσῶτες θεωρήσαντες λυγίαν,
 Γιὰ νὰ φέρη στὸ νησί μας καὶ νὰ φέρη σωτηρίαν.
 Τὸν ψηλὸν τὸν Κερκυρατὸν τὸν κομφὴν καὶ ζηλευτὸν
 Παμφηρεῖ εἶχον ἐκλέξῃ ἀντιπροσωπεῖον αὐτῶν.
 Σήμερον ὅμως δὲ φωνῆς μεστῆς μελαγχολίας,
 Βεῶσι πρὸς τὸν τύρρανον τῆς πάλαι Φιλακίας.
 Χαίρε χροσὶ λαμπρὸς θερμῆ, ἐλπίς τῶν Κερκυραίων,
 Χαίρε ἀσπλάχνης πολεμῶν τὸ γένος τῶν Ἑβραίων.
 Χαίρε, στὸ ἐξῆς θὰ βλαττημᾶς τὴν ὑψηλὴν τοῦ ἔσει,
 Ἀπ' οὗ εἰς τὴν Κέρκυρα ἡ φτώχεια ἔχει πῆσῃ.
 Χαίρε Βοῶζ καὶ Ρεβόμα, Ὁδὴ τὸν Σολομῶντες,
 Χαίρε βεβαία συμφορὰ παντός ἐπιτίμου ἐντος.
 Χαίρε ποῦ μετ' ἡ φίλον σου ποτὲ δὲν ἐπεσυνεῖτε,
 Δότην τὸν εὐπροσῆγορον κ' εἰς ὄλα συμφωνεῖτε.
Ψᾶριν ὄρατων πάντοτε τοῦς φίλους ἐκλογίς τοῦ
 Δι' ὧν μετ' ὄρα ἐπέστειλε τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ,
 Ἀντὶ αὐτοῦ νὰ εὐχαριστῆ καὶ νὰ τοῦς ἀνταμείψῃ
 Παντοῦ τῶν πῶς ἔθελε νὰ τοῦς κοταυνεῖψῃ.
 Περιφροῦν καὶ λοιδορῶν μετ' ἡ τέχνην θαυμασίαν
 Καὶ πάντα στηριζόμενος εἰς τὴν ὑποκρισίαν.
 Καὶ τῶρα ποῦ ἐφθάσαν ἐπὶ τὴν τελευταία πρᾶξι,
 Τοῦ λέγουμ' Ἀλληλοῦτα μετ' ὄρα καὶ μετ' ὄραξι.
Ωλλόντες καὶ δοξάζοντες τὰ ἔργα τὰ δικὰ σου,
 Σὲ χαίρομεν εὐγενῶς μ' ὄρα τὴν συντροφίαν σου,
 Καὶ θεωρῶν καθήκον μου νὰ σὲ ἀποχαίρεισθαι,
 Ἐνόμισ' ἀπαραίτητον μ' αὐτὰ νὰ σὲ στολίσθαι.
 Τὴν δόλιον μερίδα σου, γαμάτην πονηρίαν,
 Τὴν Ἰερὰν Ἐξέτασιν ἐπάρτατον φατρίαν,
 Ἐγκαταλείπω μετ' ἡ χάριν καὶ ἔλλους ὄρα κυττάζω,
 Κι' ὡς ὑστατον χαριτισμὸν τὰ ἐφεξῆς κραυγάζω.
 Χαίρε ποῦ ἐσχημάτισες τὰ ἔργα Ἰουδαίων,
 Καὶ θέσεις ἐδῶκις πολλὰς στοῦς Κίπους τῶν Γαρέων.
 Χαίρε ποῦ ἐληθρόνητῆς τοῦς τόσους σου ἀνυπάλους,
 Καὶ ἀναίθως προήγαγες στραβῶν, Κουσοῦς καὶ Νάους
 Χαίρε ποῦ περιεφρόνησες τοῦς παλατιῶς σου φίλους,
 Κι' ἐπλοῦτισες τὸ κόμμα σου μετ' ἡ νέους ἀντιζήλους,
 Χαίρε ποῦ ἐκαθάρισες τὸ Κεντρικὸν Τραπεζῶν,
 Ἐξ οὗ θὰ ἐπληρῶνοντο ὑπὸ ἀλλοτῆν γραφείων.
 Χαίρε π' ἀρκεῖταις κοινὸν ἐπαίτες τῶρα βῆλον,
 Καὶ ἀφελήθηρες πολλὰ ἀπὸ τὸν νέον στόλον,
 Χαίρε ποῦ μετ' ὄρα ἔθνος μας ἠθέλησες νὰ παίζῃς,
 Χαίρε νυμφίε δυνατὲ λαοῦς νὰ καταστρέψῃς.
Ω τῶν Ἑλλήνων ἔρασμα, κράτος δυστυχημένον,
 Πῶς οὕτω νὰ νυδαρηθῆς σὺ ἡτὸ περιφροῦμενον;
 Φρίξον, ναὶ φρίξον ἦλις καὶ στέναξον σὺ γῆ μου,
 Κι' κλεινομένη βῆσῃ ἐχέθη ἡ τιμὴ μου.
 «Εὐχομαι, τὴν πατρίδα μου εὐδαίμονα νὰ ἔδω,
 Καὶ ἐξ ὀνόματος πολλῶν μὲ συμβουλή σου δέξω.
 Εἰν' εὐγενῆς ἡ συμβουλή καὶ δὴ πρὸς τὴ καλὸν σου,
 Νὰ παραδώσῃς τὰ χαριτὰ στὸν νέον διαδοχόν σου.
 Νὰ ἔγῃς πάντα σύμβουλον τὸν ἰδίον λογιόμῳ σου,
 Οὐδένα πλέον μὴ ἀκοῆς παρὰ τὸν ἐκυτόν σου.
 Πρὸς τὸ παρὸν καταθέσον τὴν ἄκραν ἀρχηγίαν,
 Κι' ἀνικατότησον αὐτὴν μετ' ἡ παρηγορίαν,
 Νὰ πάρῃς τὴν ἀπόφασι στὸν τόπον σου νὰ μείνῃς,
 Στὸ εὐμορφῶ χωρίον σου καλόγῃρος νὰ γίνῃς.
 Νὰ ἐξαγνίσῃς οὕτω πῶς πάντα τὰ σφέλιμά σου,
 Καὶ νὰ προσέχῃς τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ διαβήματά σου.
 Νὰ ἔχῃς δὲ εἰς τὸ ἐξῆς κανὸνα τῆς ζωῆς σου,
 Νὰ ἀνταμείβῃς πάντοτε τοῦς φίλους ἐκλογίς σου.
 Διότι αὐτοὶ σὲ ὕψωσαν ἐπὶ τὴν θέσιν τοῦ ἡῶς,
 Κι' αὐτοὶ σὲ κατεκρήμνισαν ἐν σκοτεινῇ ἀβύσσῳ.»
 19 Φεβρουάριος 1905 ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ Θ. ΡΟΥΒΑΣ

Αρ. Εισ. 788
VI 307